

חמישים הטענות וההוכחות על ההכשר המזויף הניתן כיום על מקור השער לפיאות

תקציר מתוך מאות שיחות שנערכו עם סוחרים ובעלי מפעלים בארץ ובחו"ל העומדים תחת ההכשר הדברים מתפרסמים לאחר שיחות ארוכות שנערכו עם ראשי הכשרות אשר מיאנו להגיב לדברים יודגש כי כל הדברים דלהלן קיימים אצלנו בהקלטות – מתוך השיחות שנערכו עם הסוחרים והמומחים

לדברי המשגיח תהליך ההשגחה היא כך :

- ישנם סוחרים שיער גויים הקונים מהכפרים מנשים עניות הגוזזות שערן תמורת כסף.
  - אותם סוחרים גויים מוכרים את הסחורה לסוחרים יהודים הקונים מהם את הסחורה.
  - הסוחרים היהודים מעבירים את הסחורה למפעלים בסין, ולאחר עשיית הפאה או הסקין לוקחים חזרה הסוחרים היהודים את סחורתם ומוכרים אותה לסלונני הפאות בערים החרדיות.
  - תהליך ההשגחה הוא ע"י בדיקה חד פעמית של מקור השיער בכפר הנידח ע"י חוש הריח והמישוש, ומכאן ואילך הוא עושה בדיקות פתע לסוחרים לראות שהם אכן קונים רק שם.
  - ועוד הוא בודק במפעלים בסין וספרד שאכן הם מתעסקים רק בשיער שהובא להם ולא מכניסים ומעריבים גם שיער אחר.
- ערכנו מחקר מקיף וארוך מאוד, וגילנו א. שנהלים אלו אינם מכסים כלום מן הנעשה. ב. שגם נהלים אלו אינם נעשים. כדלקמן :

במפעלי השיער

הסוחרים, והדבר מוקלט תח"ל חלק מהסוחרים התבטאו שהם יודעים שיהיה להם שקט עד מועד הפירעון של הצ'ק הבא. וחלק אמרו שהיה להם קשה לראות את החילול ה' הנורא מהתנהגותו של המשגיח בהכשר המזויף והדליל, ואכן רבים וטובים שבתחילה קיבלו על עצמם את ההכשר, עזבוהו לאחר זמן כשראו שאין כלל פיקוח, ולדבריהם הם הרגישו שכל ההכשר זה עניין של כסף בלבד על חשבון הציבור.¹

בדיקה מדגמית

ט] גם הבדיקה הזעירה הנעשית על ידי המשגיח כמה פעמים בשנה, איננה על כל השער אלא היא בדיקה מדגמית בלבד, באחוזים קטנים ביותר, וכמובן שעפ"י הלכה אין לזה מקום כלל, שהרי יש כאן ריעותא ברורה לפנינו ואין זה רק בדיקה ל'חומרא בעלמא' כדי שנאמר שמספיק בדיקה מדגמית. [ובפרט שהסוחרים קונים שערותיהם ממקומות שונים, ויש כאן תערובת של שערות, ואף בתוך קוקו אחד בעצמו מצוי מאוד שיש תערובת של כמה מינים, וא"כ הרי זה כשולה דגים מן הים, ובודק אח"כ רק מדגמית בשעה שאין שייכות בין דג לדג].

וכששאלנו את המשגיח שאלה זו, השיב שמעיקר הדין אין כאן ריעותא כלל לחשוש על השערות שמא הם מהודו, שהרי רוב השערות בעולם אינם מהודו, וכיון שאין זה אלא חששא בעלמא, די בבדיקה מדגמית, עכ"ד. אך דבריו הבל הבלים, ראשית שהגריש"א זצ"ל אסר את כל השערות מדינא ולא רק בתורת חשש כחומרא בעלמא, ועוד שהאמת ברורה שרוב שערות העולם הוא מהודו ואכמ"ל, ופשוט דבמקום כזה לא שייך בדיקה מדגמית בלבד.

י] בבדיקה מדגמית בהכשרים אחרים בשאר מוצרים בודקים לפחות 20%, ולפי בירור שערכנו אצל סוחרים ואצל המשגיח עצמו, כאן בודקים אחוז אחד או פחות מזה, ואכמ"ל. ועכ"פ פשוט שכבר אין כאן 'מירתת' כלל, דצא וחשוב כמה פעמים הוא מגיע בכלל למפעל, ומתוך כך צא וחשוב עוד כמה אחוזים מתוך השערות הוא בודק כשהוא מגיע, ונמצא בידך שפחות מאלפית אחוז מכלל השערות שבמפעל נבדקים, והיכן יש כאן מירתת?

נאמנות הסוחרים

יא] הרבה סוחרים אמרו לנו בפה מלא שההכשר אינו מהווה 'תקלה' בפניהם מלהכניס שער הודי, ואם יחפצו יוכלו לעשות כן, [הן מפני שהמשגיח מודיע להם

א] לפי גירסת המשגיח, הוא מגיע למפעלים בסין שלוש פעמים בשנה בהפתעה. מאידך, בשיחה עם מפעלים בסין [בצורה מתחכמת כשהצגנו עצמינו כסוחרים המעוניינים לשחור אתם ומבררים על ההכשר], עולה כי ישנם מפעלים בהם הוא מגיע רק פעם או פעמיים בשנה, וגם זה בדרך כלל לא בהפתעה. ובין לדברי זה ובין לדברי זה, אין כאן השגחה. ומפעל נוסף שתחת ההשגחה אמר לנו שהמשגיח כבר לא מגיע כמה שנים.

ב] המפעלים מצהירים שהם בוחרים איזה שער להראות למשגיח ואיזה שער להחביא לו, וכל סוחר יהודי יכול להביא להם שער הודי, ואם הוא יחפוץ שהמשגיח לא יראה את השער, הוא יכול לבקש זאת מהם והם יעשו כבקשתו.

ג] בהרבה מהמפעלים יש שער הודי בתוך המפעל בלא שום מחיצה ומקום נפרד לשער הכשר. אכן אמת הדבר שיש מפעל אחד גדול, אשר יש בו מחלקה נפרדת לשער של הסוחרים היהודים, אך גם במחלקה זו יש שער משאר הסוחרים היהודים המביאים שער בלא הכשר.

ד] אין השגחה על הכלים שהם נקיים משער הודי, ולפי המבואר בשו"ע סי' קט"ו א', צריך לראות קודם את הכלים שלא הונס לשם דבר איסור. [ואם בחלב חששו לזה, כ"ש שצריך לחשוש לזה בשערות הנדבקות בבגדים ובכל מקום, והם ניידים ונופלים ממקום למקום, וכמובן].

ה] אין השגחה על כל תהליך הייצור – והיינו במשך כל תהליך השריה בבריכות וסירוק השער וכדומה, וצריך פיקוח הדוק שנעשה במקום סטרילי שלא נשאר בו שער הודי, או גם שהמסרק נקי מהשערות ההודיות שבמפעל.

ו] היות שהמפעלים מייצרים גם פיאות משער הודי, המשגיח לעולם לא יוכל לדעת [כשהוא מגיע פעם בשלושה חודשים] שאכן המפעלים נותנים לסוחרים היהודים מתוך הליין הכשר, ואינם מביאים פיאות מהליין הפסול.

ז] עפ"י תקנון הכשרות ניתן לקנות מהמפעלים בסין, פיאות שבעלי המפעל מייצרים משערות "מונגוליות". וזהו שערורי' גדולה כי אין לנו אפשרות לוודא את מקור השער הנ"ל, וכפי ששמענו ממומחים וכן אמרו לנו בעלי המפעל בפה מלא, אין זה באמת ממונגוליה אלא כל פעם ממדינה אחרת, אלא שהם מכנים את סוג האיכות והטיב של השער הזה בתואר 'מונגולי'.

אצל ספקי השיער

ח] לפי גירסת המשגיח, הוא מגיע פעם בחודש או חודשיים לספקי השיער, ואינו בודק כל סחורה שמגיעה, אלא רק לעיתים הוא מגיע לבדוק. מבירור אצל הסוחרים שתחת ההכשר עולה, כי לפעמים המשגיח מגיע פעם בשלושה חודשים, לפעמים הוא מגיע פעם או פעמיים בשנה, ולפעמים הוא לא מגיע בכלל אלא רק אם הוא קוראים לו שיבוא לבדוק, ולא יאומן כי יסופר, אבל כן אמרו לנו

¹ יש להדגיש שהפיקוח הנצרך כאן אינו רק כדי לבדוק שהסוחרים אינם מעריבים במזיד שער הודי, [שבאמת יש לחוש גם למזיד, היות שאין לסמוך על נאמנות הסוחרים, וממילא צריך בזה בדיקה כדת וכדין המוגדרת כיוצא ונכנס עפ"י הלכה, ולא בדיקה של כמה פעמים בנחה], אלא הבדיקה נצרכת גם כדי לבדוק שלא נכנס שער הודי בשווג שמשווק כשיער אירופאי, שהרי רוב השער ההודי בעולם משווק תחת שמות בדויים – כשער אירופאי וברזילאי או רוסי וכדומה, ורבים מהסוחרים אומרים בפירוש שהם עצמם אינם יודעים להבחין עפ"י חוש הריח והמישוש, וכי הם סומכים על המשגיח בלבד – שיוזה את השער ההודי בחוש הריח והמישוש, ולכן צריכים בדיקה **תדירה וסדירה ומתמדת** של המשגיח **על כל סחורה** שמגיעה, לבדוק שלא נכנס שער הודי אף בלא ידיעתנו.

בדיקת חשבוניות

יט) המשגיח אמר לנו שהוא מכשיר שער על פי חשבוניות מקוריות שהמפעל מציג לפניו כאישור על טענת הסוחרים שהם קנו מהמפעל הזה. ובדבריו הוסיף וסיפר על מקרה שהשער העלה חשד בעיניו, אך לבסוף הכשיר את השער על פי בדיקת הניירת בלבד. והנה הדברים ידועים כמה זיזופים יש בעניין חשבוניות בשביל מס הכנסה, וא"כ גם בניד"ד יש לחוש לזיוף. [ואין חילוק בין חשבונית הנמצאת ביד הסוחרים לחשבונית הנמצאת ביד המפעל, היות שהסוחרים יכולים בנקל לעשות קנוניא עם בעלי המפעל ולתאם ביניהם על הנמצאת חשבונית, וכמוכר]. אמנם במציאות מרבית הסחר בשיער הינו בשחור (ובפרט לטענת המשגיח שהשיער מגיע מהכפרים מנשים עניות וממאפיות מקומיות), ולא שייך כלל מושג של חשבוניות על דרך הכלל.

כ) המשגיח מסתמך בבדיקתו על פי בירורים טלפוניים לתאם עמדות בין הפאניות לספקים, והיינו ששואל את הפאניות מהיכן הם קנו שער, והם משיבים לו מסוחר פלוני, ואז הוא בודק אצל סוחר פלוני, ואם הסוחר מאשר את דבריה, הוא מקבל את דבריה ומכשיר את השער... והרי זה כנותן לחתול לשמור על החלב ואינו חושש לקנוניה ביניהם. ועוד שגם אם הם קנו שיער ממפעל זה, אולם הם קנו גם מעוד מקומות רבים...

בדיקת צבע הגומיות

כא) עכ"פ עד לפני תקופה, היו בודקים עפ"י צבע הגומיות, כי צבע הגומיה מוכיח על מקור השער – באשר בכל מדינה השער מגיע בצבע גומיות של אותה מדינה או אותו מפעל. ואין זה אלא קלות דעת כי כבר הוכח כיום שהסוחרים מחליפים את הגומיות כדי לטשטש את מקור השער, וכפי שמופיע אצלנו מסמכים וגם וידיאו על דבר זה.

הכשר ע"פ אורך "עם כאבי בטן"

כב) שערוריה גדולה היא מה שהמשגיח מתיר לקנות שער ממפעל בספרד, שם נמכר שער הודי בתוך המפעל, ועל פי הוראת המשגיח, מותר לקנות שם שער עד אורך 40 ס"מ, מתוך הנחה שהשער ההודי הוא ארוך דווקא. ובדבריו הבל הבלים כי עפ"י המופיע במסמכים מהמטמפלים בהודו, הם מוכרים גם שער קצר, והמשגיח אמר לנו שהוא מתיר את זה "עם כאבי בטן", כי זה מקור שער אדיר וחשוב, ואי אפשר לוותר עליו ולכן הוא מוכר להסתמך על היתרים דחוקים, אך יחד עם זאת לא בוש לומר לנו שאפשר לסמוך על ההכשר בדרגה של לכתחילה ממש – וזהו כמו "עדה החרדית".

שיער בהיר

כג) בנוסף, המשגיח מאשר לקנות מהמפעל הני"ל בספרד כל שער בהיר מתוך הנחה שהשער הבהיר אינו מגיע מהודו, ואינו חושש שהשער הבהיר צבוע. ומאידך יש תח"י מכתב מהמשגיח עצמו שאין להתיר שער בהיר בלא הכשר [בטענה שבהודו אין שער בהיר], היות שישנם כיום שיטות צביעה מתקדמות הצובעות את השער ברמה כזאת שאי אפשר להכיר על השער שהוא צבוע, אך למעשה הוא עצמו מתיר לקנות שער בהיר מתוך מפעל שקיים שם להדיא שער הודי מתוך הנחה שהשער הבהיר איננו צבוע, אהה!

וויטנאם

כד) ישנם כמה מדינות כמו וויטנאם ועוד, שהמשגיח מאשר לייבא משם שער ללא בדיקת 'ריח ומישוש' ולמוכרו הלאה תחת הכשרות, מאחר שלטענתו במדינות הללו לא קיים בכלל שיער הודי. ובדבריו הבל הבלים, וכמופיע באתר האו"ם [בנתוני הייצוא של הודו לוויטנאם בקוד 6703] כמות אדירה של כשמונים טון שער המיוצא מהודו לוויטנאם, ועכ"פ מהו הקלות ראש הזאת לקבוע היתרים בלא בדיקה מקצועית.

ברזיל

כה) כנודע, ברזיל היא מקור אדיר של שער מהודו, והמשגיח עצמו מצהיר על כך שברזיל הוא מקום בעייתי, ולאחרונה אמר בזה"ל "סגרנו את ברזיל", וכן כתב אף במסמך רשמי של תגובת בד"ץ חניכי הישיבות: "שיער הנקרא

לפני שהוא מגיע לביקורת, והן משום שהביקורים נעשים לעיתים נדירות ביותר, אלא שההכשר ניתן להם על סמך נאמנות שהמשגיח סומך עליהם שלא יעשו כן, וכמובן עפ"י הלכה אין לסמוך על נאמנות הסוחרים שהם נוגעים בדבר, ועכ"פ אין תואר הכשר נופל על דבר כזה שאין בו פיקוח אלא נאמנות בלבד.

יב) אע"פ שישוד ההכשר הוא על פי נאמנות לסוחרים וכנ"ל, מ"מ ההכשר ניתן גם לחילונים הרחוקים מדרך התורה לגמרי, וכמו כן גם לאנשים שידוע בבירור שהם לועגים על האיסור ואומרים בפה מלא שאין שום איסור בשימוש בפיאות הנעשים משער בתי הע"ז שבהודו, ובנוסף גם לרשעים המוכרים פיאות ארוכות ביותר האסורות עפ"י הלכה לדעת כל הפוסקים, ומאמינים להם שלא יכשילו את הציבור באיסור עבודה זרה.

כמו כן נותנים הכשר חלקי על פיאות מסוימות גם לחנויות שמוכרות באופן מוצהר פיאות אחרות שאין להם הכשר, וכל זה מתוך 'נאמנות' וכנ"ל.

יג) כמה סוחרים אמרו לנו שהמשגיח לא בודק אצלם כלל אלא רק הולך לבדוק במפעלים אשר שם מייצרים את הפיאות, ואינו יודע כלל מה מתרחש אצלם, ולעולם אינו יכול לדעת איזה עוד פיאות הם קונים חוץ מהפיאות שנעשים במפעלים הני"ל.

יד) סוחר אחד סיפר לפי תומו, שפעם אחת הוא שילם למשגיח שייסע לבדוק קניה אחת של שער עבורם, וכתמורה לזה, נתן לו המשגיח הכשר גורף על כל הסחורה – גם על מה שקנו במקומות אחרים, וההכשר ניתן מכאן ולהבא לשנה שלמה – אע"פ שבכל השנה לא היה פיקוח כלל.

טו) שמענו מפי שותף של אחד החנויות ממקבלי הכשרות, שהם מחזיקים במחסן שלהם פאות משער הודי, ומבירור שערנו אצל המזכירה של החנות הני"ל (שהיא תחת ההכשר), וביקשנו את הדגם ההודי הני"ל, הם הסכימו למוכרו בחפץ לב, וכל זה תחת ה'השגחה' המזויפת הני"ל... ואין זה אלא גילוי על כל שאר החנויות המקבלים השגחה, שכולם יכולים להחזיק ברשותם פאות העשויות משער הודי.

טז) וכן ידוע לנו שלאחר שהגריש"א זצ"ל אסר את הפיאות, לא היה שום דרישה מצד נותני הכשרות לוודא שהחנויות ישליכו או ישרפו את הפיאות האסורים שהיו מוחזקים ברשותם עד אז, אלא כל הפיאות האסורים נשארו תחת ידם, וקיבלו הכשר על כל הסחורה, ולא כהנהגת כל הכשר שנותנים הכשר מכאן ולהבא על מה שמויצר מכאן ולהבא ולא על כל הסחורה.

ההכשר מיוסד על משגיח אחד בלבד

יז) על הכל יש לתמוה איך כל ההכשר מיוסד בעיקרו על פי אדם אחד בלבד, הלא ישנם הרבה מפעלים שהפיאות שתחת ההכשר מיוצרים שם, וצריך פיקוח בכל התחנות ושלבי הייצור במקומות השונים, [מפעלי שער, יצרני פיאות, יצרני ה'סקין', חנויות המוכרות פאות], וכן גם מקורות השער – [עכ"פ לפי דברי הסוחרים] פזורים במדינות לרוב על פני האדמה, וכגון: ברזיל, כפרים שונים בדרום אמריקה, בוליזיה, אורגואי, פורגואי, ארגנטינה, וויטנאם, מלזיה, מדריד, בורמה, רוסיה, אוקראינה, סין, קמבודיה, מונגוליה, שער במפעל בספרד, אירופה במספר מדינות, מדינות הקווקז, וכו', וא"כ היכן ההשגחה בכל המפעלים הני"ל, ומי פתי יאמין שהמשגיח היחיד נמצא שם כל שבוע או שמשגיח אחד מסוגל לפקח על הכל!!! והלא צריך כאן יוצא ונכנס כפשוטו, והיה צריך לזה צוות ענק של לפחות חמישים או שישים משגיחים, שישגחו על אלפי הפיאות מכל רחבי העולם בכל התחנות הרבים שהשער עובר מעת מוצאו עד מקום הגיעו ליד הלקוח, והגע עצמך אם בבשר שייך לומר שאדם אחד יפקח על כל מערכת הכשרות של הבשר בכל העולם.

השגחה בייצור ה'סקין'

יח) במשך תהליך עשיית הפאה, ישנו חלק מסוים של תפירת השערות הקדמיות של הפאה הנקרא בשפת הסוחרים בשם "סקין", שלב זה נעשה בבתיים של עובדות סיניות מקומיות, ואין שום השגחה בבתיים הפזורים לרוב. ומלבד זאת, שמענו מהמשגיח שבמפעלים הללו יש גם שער מעובד, והוא אינו חושש שיערבבו לתוכו שער מעובד אע"פ שעל השער המעובד אין לו חוש הריח להבחין שאינו מהודו, (וע"י לקמן בהרחבה אודות השער המעובד).

ברזילאי שחלק גדול ממנו הוא שיער שמקורו מהודו, אין אישור להביא שיער כזה, אולם מבירור שערכנו אצל סוחריו, עולה כי רבים הם הסוחרים הקונים מברזיל, וכשנשאל שאלה זו, השיב שהוא מאשר רק לשנים או שלושה סוחרים לקנות בברזיל – כי הם קונים בכפרים ולא בעיר, אך דבריו מוכחים מסוחרים אלו עצמם שאמרו לנו שהם קונים גם בעיר ולא רק בכפרים, ואף אמרו שהשער הברזילאי מתוך העיר נמכר תחת הכשרות, ולדבריהם גם אין סיבה לחלק בין העיר לכפרים מבחינה כשרותית.

המשגיח סבור שלא צריכים השגחה כלל

כזו המשגיח אמר לנו במפורש שאינו מבין מדוע הגרישי"א זצ"ל אסר את השערות מהודו, וכלשונו המוקלט תח"י, "תשאל את הרבנים שלך אולי הם מבינים למה הגרישי"א אסר, לפי השו"ע זה צריך להיות מותר", ופשוט שא"כ אין לסמוך עליו שהרי אינו סבור שמדובר על איסור מעיקר הדין, וכמפורש בביאור הגר"א יו"ד סי' קי"ט על הא דאיתא שם בשו"ע סעי' ז' דמי שהוא חשוד בדבר – דלא משמע לאינשי שהוא עבירה אינו נאמן לאותו דבר, וכתב שם הגר"א דכיון שחושב אותו להיתר אינו נאמן, עיי"ש.

כזו מנהלי הכשרות כתבו בקובץ תל תלפיות שזהו השגחה מהודרת בכל ההידורים, וכן אמר לנו המשגיח במפורש שההכשר הוא לכתחילה ממש, וכן פסק הרה"ג ר' פנחס ברונפמן שליט"א בדרשה בחוה"מ פסח האחרון שזהו לכתחילה שבלכתחילה – וגם לגבי חמץ בפסח אפשר לסמוך על כשרות כזאת... נוכל זאת עפ"י נתונים מעוותים שמסר המשגיח להרה"ג ר' פנחס ברונפמן, שהוא מגיע למפעלים בכל שבוע או שבועיים, וזאת בניגוד גמור לשאר הצהרותיו הכתובים וחתימים על ידו ואף מוקלטים אצלנו שהוא מגיע רק כמה פעמים בשנה וכפי שנאמר לנו על ידי כל הסוחרים שתחת ההכשר, מה שמגדיל את העוולה הזועקת כאן עד לב השמים, [בעוד שהרה"ג ר' חיים כץ שהיה מעורב בעניין הכשרות בשעת הקמתה, טוען שהכשרות היא ברמה של רבנות...]

טבח שהוציא טריפה תחת ידו

כח] בשיחה שערכנו עם המשגיח, הוא הודה על מספר עניינים שעשה שלא כדין, א. שתחילת נתינת ההכשר בתשס"ד לאחר שישה ימים היה שלא כדין, כי לא היה לו עדיין מקצועיות. ב. הודה לנו שהיה נותן הכשר לשני מקומות ללא פיקוח כיון שהיה סומך על היראת שמים שלהם, ולאחרונה הוא התחרט על הפזיזות שלו... ג. הודה שמה שנתן למשגיחות (בתקופה שהיו משגיחות בודדות) לבדוק על פי הריח, היה שלא כדין, ובתקופה האחרונה הוא התחרט והפסיק לסמוך על משגיחות.

ועפ"י הלכה, אם נתפס כאדם בלתי אחראי ששגג או הזיד בעניינים סבוכים כאלו בחמורות שבחמורות, לא נוכל לסמוך עליו הלאה שלא יטעה בהכרעות נוספות, והלא הלכה פסוקה היא ששוחט שהכשיל אחרים במאכלות אסורות אין לו תקנה עד שיוכח ששינה מעשיו, ולא שייך בזה תירוץ ונימוקים ש"לא ידעתי וכדומה אלא צריך להעמיד עצמו מחדש על חזקת כשרות.

נאמנות המשגיח סוחר השער

כט] ידוע לנו באופן ברור שהמשגיח עצמו סוחר בשער, שכן סיפרו לנו ארבעה סוחרים, וכן קיבלנו תיעוד לכך מהאינטרנט שם לא בוש המשגיח לפרסם את עצמו באופן רשמי כסוחר שער, ואח"כ קיבלנו הודאת בעל דין מפורשת מהרבנים הממונים עליו מטעם ב"ד חניכי הישיבות, אשר אמרו לנו בפה מלא כי ידוע להם הדבר שהמשגיח סוחר שער, ואין הדבר מפריע להם כלל!!

אך כשדיברנו על העניין עם גדולי בעלי ההוראה בדורינו, הם הזדעזעו ואמרו שאם כן אין למשגיח זה שום נאמנות להיות משגיח המפקח על גבי כל הסוחרים, שהרי ישנם הרבה פרטים ושאלות אשר צריך לזה הכרעת חכם, וסומכים עליו שישגיח את כל השאלות כדת וכדין ויכניע עצמו לדעת תורה. וא"כ כאשר המשגיח עצמו הוא סוחר שער, אי אפשר לסמוך עליו שישגיח את השאלות שיפסיד מזה ממון, [ודרך משל, אם הוא עצמו סוחר בשער בוויאטנאם, הוא ישכיר את השער ללא שאלת חכם, וכי על זה הדרך].

ל] הגדיל לספר לנו הגאון ר' צבי פרידמן שליט"א שידוע לו שהמשגיח עצמו קנה שער הודי ומכרו הלאה!! וכן סיפרה לנו סוחרת אחת. [וטענתו היתה שהוא קונה מהכפרים בהודו, או מינפאל' על אף שהיא מלאה מטמפלים של הינדו]. אכן המזכירה של המשגיח סיפרה בשבחו והזכירה בדרך אגב שהוא טס הרבה גם להודו.. (כשנשאלה מה עושה שם גמגמה בתירוץ דחוק).

לא] יש אצלנו רשימה רחבה של כמה וכמה שקרים בולטים שנתפסו אצל המשגיח, בגירסאות השונות שהוא מעביר לרבנים, והרוצה ייטלם מתח"י, [ומחמת הכבוד לא הועתק כאן], ועכ"פ מאחר שנתפס בקלקלתו כשקרו זה כמה וכמה פעמים, ומשנה דיבורו לפי הצורך, לא נוכל לסמוך על נאמנותו.

לב] המשגיח דידן משמש כמשגיח גם בתנובה, ועל עלי ירקות ועוד מוצרים, וגם על הפאות הוא המשגיח העיקרי היחיד, [עכ"פ ברוב המפעלים והספקים, וגם אצל הפיאניות הוא המשגיח העיקרי], ואיך ניתן לסמוך על אדם יחיד ומיוחד העוסק בכל כך הרבה דברים שיהווה המשגיח הבלעדי על כל הפיאות המיוצרות להכשר בכל רחבי העולם.

הכשרות היחידה, ומחזקה

לג] ומה לנו להאריך בכל זה בשעה שעיינו רואות שההכשר היחיד בכל העולם לפיאות הוא רק ההכשר הנוכחי, ודלא כמקובל בזמנינו שבכל מוצר ישנם כשרויות ללא סוף, ואין זה אלא מפני שכולם יודעים שלא ניתן לסמוך על חוש הריח והמישוש, וכדי לבנות מערך כשרות אמיתית על שער, צריך בדיקה אמיתית משעת גזיזה ואח"כ לאורך כל תהליך הייצור, דבר הקשה מאוד לעשותו מחמת כמה סיבות, ואכמ"ל.

והגדיל לספר לנו הרב רובין שליט"א מרחובות, שלאחר שיצא האיסור מהגרישי"א זצ"ל, הוא עשה הכשר צמוד על תהליך הייצור, אך המשגיח מטעם ב"ד חניכי הישיבות בא להזהירו שיפסיק מיד לתת הכשר, כי הכל שייך לו, והוא הבלעדי המבין ואין עוד בלתו!

לד] כשיצא הסערה לעולם לפני י"ד שנים, הם נתנו הכשר כבר 6 ימים לאחר הוצאת האיסור, וזאת בשעה שלא היה להם שום מידע על חוש הריח והמישוש, וגם היו פאות מוגמרות אשר לדברי המשגיח כבר לא ניתן לבדוק, ויתרה מכך גם נתנו הכשר למפרע לשש שנים אחורנית, והכל על סמך נאמנות הסוחרים, ובאופן זה הכשירו 150 חנויות בתוך ימים בודדים!

וכל זה חוץ מהליצנות הגדולה שעשו מיד בהתחלה, שהודיעו שכל הפיאות האירופאיות מותרים, ואין לך ליצנות גדולה מזו להכשיר הכל ללא שום בדיקה מאן לימא לן מהו המקור האמיתי של השער המשווק תחת המותג "שער אירופאי", ואיזה ליצנות עשו מכל האיסור, וכי עליהם ייסמכו כל ישראל להתיר איסור עבודה זרה, אהה!!

לה] בכל שאר כשרויות, כל משלוחי הסחורה נעשים עם הולגרמה, פלומבה, ושאר אמצעי אבטחה, אבל כאן אף שישנם הרבה תחנות של מעברי שער, דהיינו הן ממקורו במפעל, והן אח"כ לספקי השיער, יצרן פאות, שליחת הפאה מהיצרן לסין לייצור ה'סקין', שליחה חוזרת מסין ליצרן, ושוב שליחה לחנויות מוכרי הפיאות או לבתי הפיאניות, מ"מ אין שום השגחה שלא הוחלף ולא התערב שער הודי, שאין כאן לא חותם בתוך חותם, ולא הולגרמה וכו'. ואם באו לתת כשרות הגונה עפ"י הלכה, אין דרך אלא כדרך שמשגיחים בכל הכשרויות בפיקוח תמידי ולא בביקורים של כמה פעמים בשנה - אף במקומות שהדבר כרוך בקושי רב, וכמו למשל ההשגחה הנעשית כיום על מחלבות החלב בגרמניה, כאשר עשרה משגיחים מטעם ב"ד העדה החרדית יושבים בכל הרפתות ונמצאים בכל חליבה כפשוטו ואח"כ מניחים פלומבה וכו' וכו', ולא מגיעים רק אחת לחצי שנה... וגם כאן היה צריך שמורה משעת גזיזה – היות שאי אפשר להסתמך על נאמנות סוחרים, ואח"כ בכל מהלך הייצור צריך יוצא ונכנס כפשוטו, ובכל המעברים של השער צריך חותם בתוך חותם וכמבואר ביו"ד קי"ח א'. והמשגיח עושה ליצנות מכל העניין ואומר "לא מצאתי בשו"ע הלכה שצריך שעת גזיזה", אבל הלכה פסוקה היא שדבר הנמצא בידים של גוי, צריך בו השגחה כדת וכדין, וכל שלא ראינו גזיזתו אין לנו דרך לוודא שאין מקורו מהודו אלא אם נסמוך על נאמנות של סוחרים גויים – דבר שאינו שייך לא עפ"י הלכה ולא עפ"י מציאות פשוטה.

בדיקת הריח והמישוש

[8] מבירור שערכנו עולה, שהשער הוודי נפתח לגמרי במשך תהליך הייבוש. ואף במשך הרחיצות מזיזים את הגומיה הסוגרת של הקוקו ממקום למקום, כך שבמהלך כל השטיפות, נמצא שהשער נשטף כשהוא פתוח, ואנו שמענו מהמשגיח במפורש **שכאשר השער נפתח ללא גומיה, אז הריח פג מאיליו**. [ולדבריו זהו הטעם שבפיאה מוגמרת אין ריח – היות שהשער פתוח].

[9] רבים הם הסוחרים שאמרו לנו שהם אינם מבחינים בריח, ורק המשגיח יודע להריח, וא"כ איך נקבל את דברי המשגיח הטוען על עצמו שהוא 'המבין', בלא לחקור אחר דבריו עד היכן מגעת מומחיותו, והרי מעולם לא נבדק בפני הבי"ד האם טועה בתוצאות או לא, ואיך יסמכו כל ישראל על בדיקה של מי שמעולם לא הוכיח לפנינו רמת מומחיותו?²

[10] יש תח"י עדות מסוחר אחד, שהביא לפני המשגיח שני חבילות של שער, האחד שתחת ההכשר והשני שאינו תחת ההכשר, והמשגיח פסל את השערות שתחת ההכשר עפ"י חוש הריח, ומאידך הכשיר עפ"י חוש הריח את השער שאינו תחת ההכשר, הא לך ליצנותא דעבודה זרה במיטבה!

[11] המשגיח עצמו מודה שבשער מעובד אינו יכול לזהות על פי הריח – היות שהעיבוד מנטרל את הריח, אך למעשה מבירור שערכנו במפעלים בסין שתחת ההשגחה, עולה שהם משתמשים בשער מעובד גם ליהודים.

[12] באמת גם השער הנקרא 'לא מעובד' עובר שיטות עיבוד שונות שיש בהם כדי לטשטש ולנטרל את הריח, ודוגמאות לשיטות העיבוד השונות הנעשות בשער הלא מעובד, נמצאים אצלנו, והרבנים הדורשים בזה יקחום מתח"י.

[13] כיום ישנם שיטות שונות להעביר את השער עיבודים שונים, באופן שלא יהיה ניכר כלל על השער שהוא מעובד, והלוקחו בטוח שהוא לא מעובד בשעה שעבר עיבודים שונים.

[14] אע"פ שלטענת המשגיח הוא אוסר על סוחרי השער לקנות שער מעובד, [היות שהוא לא יכול לזהות כלום על שער מעובד], מ"מ לדבריו הוא מאשר לסוחרי השער להחזיק ברשותם שער שהם עצמם מעבדים. וא"כ אין לנו שום דרך לוודא שהסוחר לא יקנה שער הודי מעובד ויטען שהוא קנה אותו כשהוא לא מעובד ועיבד אותו בעצמו. ועל דרך זה גם יכול הספק לקנות שער הודי לא מעובד, ולעבד אותו מיד, [זה תהליך שלוקח 5 דק' או רבע שעה ולא יותר], ולא מירתת לקנותו מאחר שבדעתו מראש לעבדו לאלתר.

[15] בנוסף, גם על פאה מוגמרת אין אפשרות לזהות על פי הריח מהו מקור השערות, ולכן מטעם זה גם אין מקום לתת הכשר לפיאניות שקונות פיאנות מוגמרות ישר מהמפעלים, שהרי היא יכולה לקנות פיאנות המיוצרות משער הודי, [ועכ"פ לקנות גם פיאנות כאלו זולת הפיאנות הכשרות], וכששאלנו את הפיאניות שאלה זו, הם השיבו שההכשר ניתן להם על פי נאמנות שסומכים עליהם שלא יעשו כן, ואין עליהם 'פיקוח' אלא פשוט 'סומכים' עליהם.

[16] בשולי הדברים יש לציין מה שמענו מהרה"ג ר' חיים כץ מבאי בית הגרישי"א זצ"ל שהיה מעורב בהקמת ההכשר, שהוא יודע בבירור שהגרישי"א זצ"ל רק הורה להעמיד הכשר אך לא היה מעורב בפרטי ההכשר, וכל הניסיונות להיתלות בעניין זה בשמו של מרן הגרישי"א, בסקר יסודם.

² ועיניין ב"חכמת אדם" (כלל טו אות יא) מה שכתב אודות שיטה מסוימת שעל פיה ניתן לזהות על חפץ אם הוא אסור או מותר, שאין להתיר אלא אם המומחה "יהיה מתון בדבר ויכנוף כל הבקיאים שלא יבוא לידי טעות חס ושלום", ומבואר שמלבד מה שצריך שיהא מתון צריך גם שיכנוף כל הבקיאים הסוחרים שיסכימו על ידו, ויתרה מזו מצאנו על חכם אחד מזמן הבי"ח, שקיבל את חכמתו מפי החכמים איך לזהות על ראש בהמה מה מקורה – ואם היא שייכת לבהמת טריפה, וכתב על זה הטי"ז יו"ד קי"ט ס"ק ט"ו וז"ל "ולעד"נ שאין בדבר זה כדאי להתיר עליו ספק טריפות כיון שלא נמצא בתלמוד ובפוסקים", עכ"ל, ודי בזה.

לדברי המשגיח, לשער הוודי יש ריח מובהק, ולדבריו כל מי שרגיל בשער וראה שער הודי ושער שאינו הודי, יבחין עפ"י חוש הריח מהו שער הודי ומה אינו שער הודי. ולכן לפי דבריו – ניתן לבדוק ולהיות עפ"י חוש הריח את השער אם הוא מהודו או לא, ואם אין לו ריח של שער הודי, יש להתירו ולהכשירו. [בנוסף המשגיח בודק גם עפ"י חוש המישוש – המגע והתחושה של השער, אך המשגיח אמר לנו שבדיקה זו איננה מכרעת ואיננה מוכיחה].

אולם בדיקה זו איננה מועילה מכמה סיבות וכפי שיבואר:

[1] מצוי מאוד שהסוחרים הגויים מערבבים כמה סוגי שערות בתוך אותו קוקו של שער. באופן זה של תערובת אין מועיל בדיקה זו כי לא נוכל להבחין אם יש כאן מיעוט של שער הודי שאין ריחו מורגש מחמת רוב השער הנותר.

[2] ישנם בתי עבודה זרה של דת ההינדו בהרבה מדינות העולם שגוזזים שם שערות, ובמדינות הללו אין להם הטבע של שער הוודי, ושערותיהם מוצעים אח"כ למכירה, (ויש אצלנו הקלטות מטמפל באמריקה השולח שערות מהטמפל למכירה).

[3] מבירור גמור שערכנו בהרבה מקומות עולה, כי השער הוודי עובר הרבה שטיפות חוזרות ונשנות במשך פעמים רבות עם הרבה חומרים, הן במפעלים בהודו והן לאחר מכן, והמשגיח עצמו אמר לנו שלאחר השטיפה אפשר פחות לבדוק על פי הריח, היות שהשטיפה בחומרים שונים מקשה את הזיהוי.

[4] בנוסף, המשגיח עצמו אומר [בהקלטה שתח"י] שהבדיקה עפ"י חוש הריח היא חכמה ומלאכה שלוקח זמן רב ללמוד אותה, ולדבריו הוא היחיד המומחה כל כך שיודע באופן ברור לבדוק. וא"כ גם לדבריו הרי עכ"פ לא יצאנו בזה מגדר "דבר שאין אנו בקיאים בו", אשר גם בדברים המוזכרים בגמ', כתבו הפוסקים שאין אנו סומכים על זה אם אין אנו בקיאים בו היום.

[5] מבירור אצל הרבה סוחרים וכימאים ובעלי ניסיון בעניין נאמר לנו בבירור, **שאפשר לנטרל לגמרי ריח של שער הודי על ידי חומרים שונים**, ואף בעלי המפעל בסין שתחת ההכשר אמרו לנו בבירור שיש להם חומרים מיוחדים לנטרל לגמרי את ריח שער הוודי, [והמשגיח עצמו מספר שהם מניחים נפטלין לטשטש את הריח], ויתרה מזו סיפר לנו סוחר אחד שתחת ההכשר, שבעלי המפעל שתחת ההכשר אמרו לו פעם בלעג, מה אתה חושב שהיהודי הזה יותר חכם מאתנו והוא ידע לזהות על פי הריח? אנחנו מטשטשים אותו ברע! ויש תח"י כמה וכמה הוכחות פשוטות לזה שכיום ישנם מפעלים שמנטרלים לגמרי את הריח מהשער הוודי, והדורשם ייקחנו מידנו, ועכ"פ כל זמן שבעלי ההכשר לא ביקרו במפעלים בהודו ולא ראו את השיטות השונות שלהם לנטרול ריח, אינם יכולים לפקח על כך, ופשוט.

[6] בעלת מפעל בסין שתחת ההשגחה אמרה לנו בבירור, שהיא עצמה לא יודעת בכלל מה הריח של השער הוודי ורק ה'רבאי' יודע... וזאת אע"פ שהיא מתעסקת עם שער הודי עבור הגויים שאינם תחת ההכשר, והיא המשגיחה להתנצל שהאף שלה לא רגיש כמו האף של ה'רבאי'... וא"כ מלבד מה שדבריה מעוררים שאלה גדולה על כל דברי המשגיח שאכן יש לשער הוודי ריח בולט, מלבד זאת, אין כאן שום 'מירתת' כלל, שהרי אם המשגיח יראה אצלה שער הודי, היא תוכל לומר כפשוטו שהיא קיבלה את השער מהסוחרים תחת שם של שער אירופאי, והיא לא ידעה להבחין בו.

[7] וגם באופן כללי, היות שהבדיקה על פי הריח הוא עניין של תחושה ואינו דבר המוכרח, א"כ הם לא מירתת כלל, שהרי לעולם הגויים יוכלו לענות לו שהוא טועה בכח המישוש והריח ואין זה שער הודי, או גם יוכלו לטעון להפך, שהם טעו בהבחנה בין השערות ובטעות הכניסו שער הודי, ולא יוכל להוריד להם ההשגחה עבור זה, ולא מירתתי ממנו כלל.